

NICOLE ADRIENNE • BÉATRICE RODRIGUEZ

Çatıdaki Çocuk

Okumayı Seviyorum 1

Okumayı

erdem

5.
Baskı

Çatıdaki Çocuk

1965 yılı. Portekizli küçük Albano öksüz kalır. Fransa'daki dayısıyla birlikte yaşamak için ülkesinden ayrılır. Aslında yaşlıları gibi okula gitmek istese de dayısıyla birlikte çatılardaki kırık kiremitleri onarır. Keyif aldığı tek şeyse çatıya oturup şehri seyrederken hayaller kurmaktır. İşte onun hayatını değiştirecek tesadüf de yine bir çatıda gerçekleşir.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5. maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

Destekleyen

9 789755 019994

erdemyayinlari.com

Okumayı Seviyorum 1

ÇATIDAKİ ÇOCUK

Okumayı Seviyorum I-6

ISBN: 978-975-501-999-4

Özgün Adı: L'enfant sur le toit

Yazan: Nicole Adrienne

Resimleyen: Béatrice Rodriguez

Çeviren: Orkun Yeltepe

Editör: Melike Günyüz

© Bayard Editions, 2004

© Sedir Yayınları, 2013

© Orkun Yeltepe, 2012

Türkçe yayın hakları, Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığı ile Bayard Editions Jeunesse'den satın alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

5. Baskı: Kasım 2015 (5000 adet)

Baskı: Doğa Basım İleri Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
İ.O.S.B. Turgut Özal Cad. Çelik Yenal End. Merkezi
No: 117/2A-2B Başakşehir/İstanbul T: 0212 407 0 900
Matbaa Sertifika Numarası: 25642

SEDİR YAYINLARI A.Ş.

İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46

34490 Başakşehir/İstanbul

T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01

bilgi@erdemyayinlari.com www.erdemyayinlari.com

Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

Çatıdaki Çocuk

yazan
Nicole Adrienne

resimleyen
Béatrice Rodriguez

çeviren
Orkun Yeltepe

Şehrin Yukarıdan Görünüşü

Albano, bir basamaktan diğerine sincap gibi sıçrayarak merdiveni tırmanıyordu. Aşağıda Hoze iki eliyle merdivenin kenarlarından sınıksıkı tutarak,

– Dikkatli ol! Dün gece yağmur yağdı, kiremitler kaygandır. Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor, acele etme, diye seslendi.

Albano merdivenin tepesinde durdu ve dayısına baktı. Yukarıdan kafası kırmızı-mavi bir topaca benziyordu. Albano omuzlarını silkti ve Portekizce,

– Nao te assustes! Suo um gato,*diye bağırdı.

– Sana öğrettiğim gibi düzgün yürü! Beni oraya getirtme.

---

* Sorun yok! Kedi gibiyim!

Albano katılarak güldü çünkü dayısının yanına gelmekte zorlanacağını iyi biliyordu. Ona takılmak için son basamakları seke seke çıktı. Merdiven her adımında sallanıyor ve sıçramaları dayısının bağırışlarına karışıyordu.

Gülmeye devam eden Albano oluğa adımını attı, doğrulduktan sonra çatının ortasına doğru birkaç adım ilerledi. Cięerlerini temiz havayla doldurup Őehre baktı.

Birkaç aydır yaşadığı bu Şehir aşağıdayken onu biraz korkutuyordu. O geçerken güzel taş

evlerin kapıları hızla kapanıyordu. Fransızca'yı, burada yaşayanların dilini, anlamakta zorlanıyordu. Şimdilik sadece birkaç kelime konuşabiliyordu. Yukarıdayken her şey daha huzurlu ve güzel görünüyordu. Albano çatıların üstündeyken bazen bir kadının şarkı söylediğini duyuyordu. O zaman annesinin yüzü, Portekiz'de yaşadığı zamanlar aklına geliyordu.

Annesi öldüğünden beri onu Fransa'ya getiren Hoze'yle birlikte çalışıyorlardı. Dayısının yanında olmasına rağmen kendini her zamankinden daha yalnız hissediyordu.

– Çok kiremit gerekiyor mu?

Albano her zaman hayal dünyasında olduğundan, Hoze'yi duymuyordu. Aşağıda çantasını sallaya sallaya koşan, onunla aynı yaştaki çocuğa bakıyordu.

– Hey, Albano! Beni duyuyor musun? Çok kiremide ihtiyacın var mı?

Albano doğruldu ve gözünün ucuyla çabucak çatıyı inceledi. Merdivene ve makaraya yaklaşarak,

- Kovayı doldur, dedi.

Dayısı, kiremitleri kovanın içine yerleştirdikten sonra çelik teli tutup çekmeye başladı. Kova sallanarak yükselirken makarayı gıcırdattı ve sonra oluk hizasına ulaştı.

Albano kovayı yakaladı, kiremitleri boşalttı ve boş kovayı tekrar kancaya taktı.

Hoze, teli bırakarak ellerinin arasından kaydırıldı. Kova dümdüz aşağı inip yere çarptı.

Hoze:

– Tek başına halledebilir misin, diye bağırdı.

Albano el işaretiyle olumlu yanıt verdi.

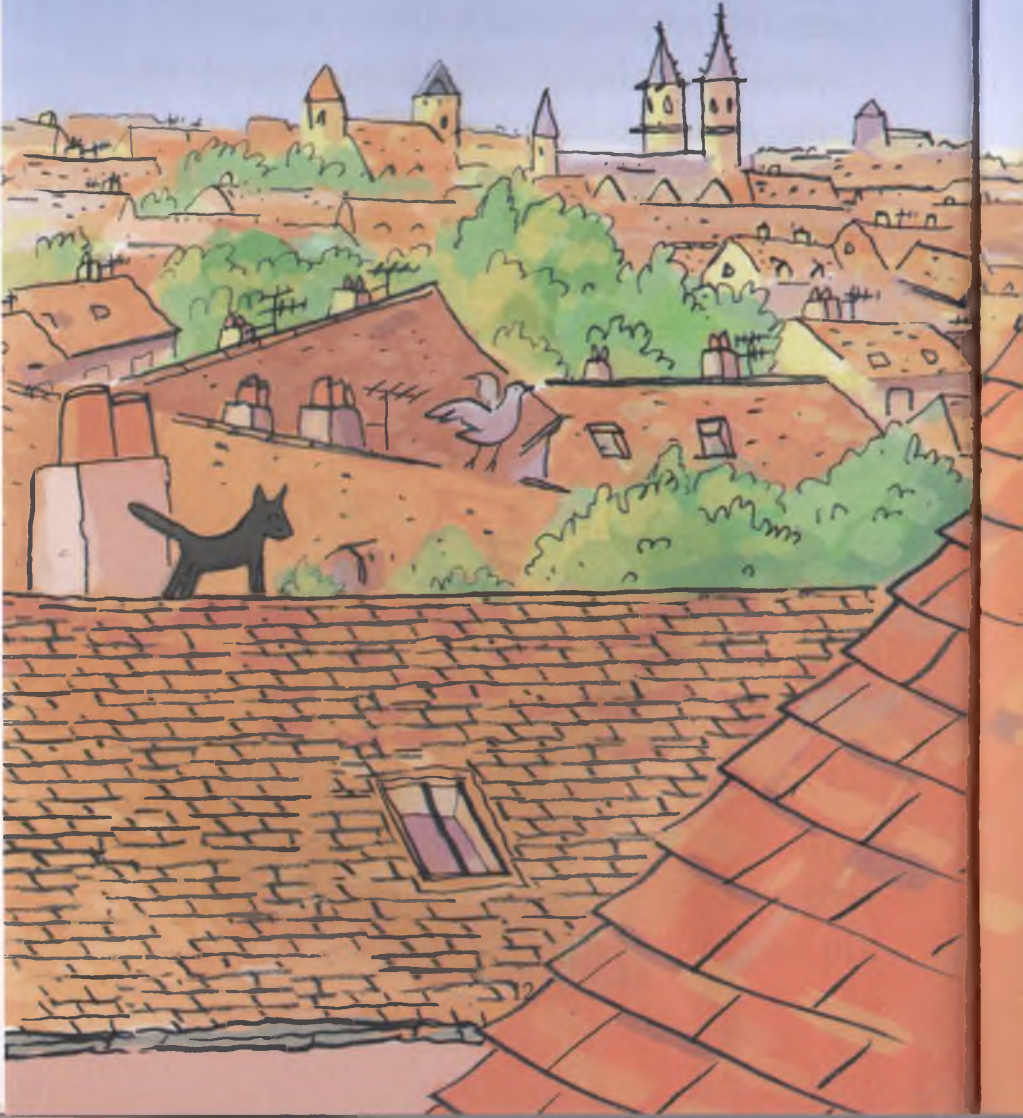
Hoze:

– Arkadaşlarla kafedeyim, seni orada bekliyorum, diye ekledi.

Albano kırık kiremitleri toplayıp çantasına koydu. Sonra yeni kiremitleri bacanın etrafına yerleştirdi. İç içe geçtiklerinden emin olmak için üzerlerinde yürüdü.

İşini bitirdikten sonra doğruldu, çatının tepesine yürüdü. Ata biner gibi iki ayağı iki yanda oturup gözlerini kapadı.

Hoze'nin Arkadaşları

Albano rüzgârın, cadde boyunca uzanan çınar ağaçlarına vurduğunda çıkardığı uğultuyu, kuşların şakımasını dinledi. Onların taklidini yapmaya çalıştı ve bu sese aldanan bir güvercin, güzel sesler çıkartarak Albano'nun çevresinde uçmaya başladı. Kırlangıçlar, akşam yemek için böcek ararken gökyüzünün mavisinde uzun eğriler çiziyorlardı.

Albano gerçek dünyaya döndü. Yemek saati yaklaştığı için sabırsızlanmakta olan Hoze'yi hatırladı.

Emekleyerek çatının kenarına geldi, oluğa tutundu ve öğle saati yaklaştığından hareketlenen otomobillere bakarak oyalandı. Oyuncak gibiydiler. İçlerinden özellikle biri Albano'nun çok hoşuna gidiyordu. Hoze ona bunun bir DS olduğunu söylemişti. Yukarıdan görüldüğü

kadarıyla uçabilmesi için kapılarına kanat takmak yeterli olacaktı.

Kaldırımlar, okuldan çıkar çıkmaz ailelerine koşan ve onların elinden tutan çocuklarla doluydu. Albano sabah neler yaptıklarını anlatırken onları hayal ediyordu: Dersler ve özellikle arkadaşlarla oyunlar.

Portekiz'i hatırladı. Okul bittikten sonra onu da annesi almaya gelirdi.

Albano çatıdan inmeye hazırlandı. İnmeden kırık kiremit dolu çantasını yere attı. Sonra yine seke seke merdivenlerden inmeye başladı. Yere çarpan çanta yuvarlanıp bir metre ileride, Hoze'nin ayaklarının dibinde durdu! Hoze'nin

arabaların arasından geçerek öfkeyle oraya geldiğini fark etmemiştir.

Hoze:

– Sana yavaş inmeni, zıplamamanı, çantayı o kadar yukarıdan atmamanı daha önce söylemişim. Birini yaralayabilirdin. Bir de benim yeğenim olman beni bekletebileceğin anlamına gelmiyor. Haydi, gidiyoruz, diye kızdı.

Hoze, Albano'yu kolundan yakalayıp yolun karşısına geçirdi ve kahvelerini yudumlayan mavi tulumlu iki adamın olduğu tezgâha doğru götürdü.

– Selam genç adam, dedi içlerinden birisi.
Bizimle bir şeyler içmek ister misin?

Albano söylenenleri tam anlayamadı, kafasını sallayıp dayısına doğru gitti.

Adam Albano'ya,

– Sen bayağı utangaçmışsın, dedi.

Sonra Hoze'ye dönüp,

– Söylesene Hoze, sen bekârsın. Yumurcakla uğraşmak seni değiştirmiş olmalı, diye devam etti.

– Ondan sorumlu olduğumu hissediyorum.
Artık geceleri de dışarıda dolaşmıyorum.

Adam çocuğa doğru eğilerek gülümsedi
sonra Hoze'ye,

- Onu küçüklüğünden beri tanıyor musun, diye sordu.

- Tatillerde onları görmeye giderdim, onu ve annesini. Sonra kardeşim kaza geçirdi. Ufaklık öksüz kaldı. Onu buraya getirdim. Çok sık görüşmüyorduk, doğru ama iyi anlaşıyoruz.

Hoze arkadaşlarıyla konuşmaya devam etti. Albano, dayısının arkasına saklanmış, konuşmalarını dinliyordu. Konuşurlarken birkaç

Portekizce kelimeyi yakalayınca rahatladı. Seslerini ve kurum bulaşmış mavi tulumlarından yayılan kokuyu seviyordu.

Dayısı onu grubun ortasına çekti.

– Eğer bir akrobat arıyorsanız onu benden ödünç alabilirsiniz. Bu genç adam en ücra köşelere bile ustalıkla giriyor.

Albano, dayısının bahsettiği “genç adam” gibi gözükme için doğrudu.

– Bu daha çocuk, dedi adamlardan biri. Çatılarda dolaşmak yerine okulda olması gerekiyor.

Hoze'nin canı sıkıldı.

– Çok zorlanır. Fransızca bilmiyor, diye cevapladı.

– Orada bizden daha iyisini yapacaktır, bu genç adam. Peki Hoze, gitmemiz gerekiyor, işe geri dönüyoruz.

Albano ve dayısı kafeden çıktılar.

– Haydi rapaz*, gidelim.

Albano kapalı kamyonetin arkasına, her zamanki yerine oturdu. Güzel giyinmiş üç genç kız gülererek geçtiler. Albano, kızların kendisiyle dalga geçtiklerini zannetti.

* Genç adam.

Toma ve Kedisi

Albano bulaşık yıkamayı bitirmişti, bu akşam sıra ondaydı. Bulaşık bezini demirin üstüne koydu, mutfaktan çıktı ve Hoze'nin uyukladığı kanepenin karşısına geçti.

Hoze tek gözünü açarak,

– Bu akşam beraber maç izlemiyor muyuz, diye sordu.

– Hayır, uyuyacağım.

– Haklısın evlat. Yarın erken başlayacağız. Öyleyse, iyi uykular.

Albano merdivenleri hızla çıkararak odasına koştu. Binanın çatı katında penceresi olan küçük bir odaydı bu. Pencereyi açtı, pervaza sımsıkı tutundu ve kol kuvvetiyle çatıya çıktı. Pencerenin kapanmaması için arasına küçük bir kiremit parçası sıkıştırdı.

Bu saatlerde, ışıklar yanıyor ve pencereler evlerin cephelerinde farklı parıltılarda dikdörtgen çukurlar açıyordu. Şehir uyumadan önce fısıldıyordu.

Albano, komşu odada kalan genç kadının dikkatini çekmemek için kiremitlerin üstünde çorapla yürüyor, genç kadın televizyonda bir program izliyordu. Albano oradan uzaklaşarak sırtını yandaki binanın bacasına dayadı.

O anda birilerinin konuştuğunu duydu.

– Toma, kediyle oynamayı bırakıp ödevlerini yap. Baban akşam yemeğine evde olur, eğer senin çalışmadığını görürse kızar. Haydi, ben kediyi indiriyorum!

– Ama hayır anne! Benimle kalsın. O çok uslu, ben çalışırken masamın üstünde otursun istiyorum.

– Kalemin elinde onunla oynarken gördüm seni, dedi annesi.

– Çalışacağım, sana söz veriyorum. O benimle kalsın.

Kapının çarpmasıyla tartışma bitmişti. Albano dönünce seslerin yan binanın çatı katındaki aralık pencereden geldiğini fark etti.

Dikkatlice tırmandı ve odanın içine baktı. Aynı yaşlarda bir çocuk okul defterinin say-

falarını çeviriyordu. Masanın üstüne oturan kedi miyavlayarak burnunu kaldırdı ve o anda çocuk da kedinin bakışlarını takip etti.

Albano'nun saklanmaya fırsatı olmadı. Çocuk hemen kafasını dışarı çıkartıp,
– Dur, kaçma! Orada ne yapıyorsun, diye seslendi.

Albano, sadece çocuğun gözlerini, yüzünü, dağınık saçlarını ve pencereden çıkan elini görüyordu. Çocuğun hareketlerine miyavlamalar eşlik ediyordu.

– Seni benim kedim gördü. Büyükannemin yeni beslemeye başladığı dişi kediye, Klara'ya, kafayı taktı. Benim adım Toma. Seninki ne?

– Benim adım Albano.

– Garip bir ismin var! Bana da çatıda yürümeyi öğretmelisin, seninle dolaşmayı çok isterim. Hangi okula gidiyorsun? Seni mahal-
lede hiç görmedim.

Kelimeler Albano'nun kafasını karıştırdı.
Çok anlamadan cevap verdi.

– Dayımda kalıyorum. Ona yardım ediyorum. Portekiz'den geldik.

– O yüzden aksanlı konuşuyorsun! Yukarı gelen biri var, ödevlerimi yapıyormuş gibi gözükmem lazım. İstedğin zaman yine gel.

Albano kapının açılma sesini duyunca biraz geri çekildi. Toma kitaplarını kapatıp babasını öpmek için ayağa kalktı. Başı yukarıda devamlı miyavlayan kedisini alıp uzaklaştı. Sonra ışığı kapatıp odadan çıktı.

Albano emekleyerek odasına döndü.

Klara

Albano, çanağındaki sütlü kahveyi boğazı yanarak içti çünkü Hoze ona çabuk olmasını söylemişti.

– Repüblük sokağı, 27 numaradaki bacada bir sorun var. Çok yakın, oradan başlayacağız. İkinci olarak da bir kadına gideceğiz. Adı Dina.

Albano dayısının arkasından fırlayıp giriş kapısını çarptı.

Hoze kamyoneti park etti. Albano omzunda çelik teller ve elinde küçük bir merdivenle indi. Kapıyı çalar çalmaz Hoze, Albano'ya,
– Hiçbir şey kırmamaya dikkat et, diye tembih etti.

Beyaz, kıvrıkcık saçlı, zarif giyimli bir kadın giriş kapısının aralığından gözükte. Hoze kendini tanıttı.

- İyi günler Bayan Dina, ben Da Silva. Baca için gelmişim.

Kapının açık olmasından faydalanan kızıl kedi kaçmak için hamle yaptı. Albano onu son anda yakaladı.

Kadın kaçıma çalışın kediye alırken,

- Benden daha hızlısın yavrum, teşekkür ederim, dedi.

Kadın, durmadan miyavlayan kızıl tüy yu-
mağını omzuna bastırdı.

- Geçen hafta onu barınakta buldum. Bu
bir dişi. Adı Klara. Devamlı olarak üst kattaki
torunumun kedisine gitmek istiyor.

O anda, merdiveni inen çocuk konuşmaya
başladı:

- Merhaba, büyükanne!

- Ah, Toma, diye bağırdı Albano.

Kadın, çocuklara gülümseyerek baktı.

– Aynı okuldan mısınız?

– Değiliz ama birbirimizi tanıyoruz, dedi Toma. Geçerken Albano'yu dürttü. Akşam görüşürüz büyükanne!

– Görüşürüz canım, dedi kadın.

Sonra Albano'ya döndü.

– Başka bir okulda mısın?

– Hayır, çıraklık yapıyor. On dört yaşında, diye yalan söyledi Hoze.

– On dört mü? İnanılmaz. Artık okula gitmek istemiyor musun?

Albano cevap vermedi. Girişin ortasında kımıldamadan durdu. Hoze salona yönelerek konuşmaya son verdi. Sonra şöminenin metal kapağını kaldırdı. Bacaya giden kanala bakmak için eğildi. Sert rüzgârlardan sonra bir şey sıkışmış. Çok yukarıda değil. Çocuk tırmanıp bakacak.

Hoze, Albano'ya,
– Haydi, geliyor musun, diye seslendi.

Albano merdiveni aldı ve hızla harekete geçti. Kapının pervazına çarptı, neredeyse bir lambayı deviriyordu. Hoze onu durdurmak için kolundan yakaladı. Gözlerini çevirerek ona sertçe ne yapması gerektiğini söyledi.

– Merdiveni şöminenin içine koy ve daha iyi görebilmek için feneri al. Bacayı tıkayan parçaları çantaya koyarsın.

Biraz sonra Hoze:

– Pekâlâ, ulaştın mı, diye sordu.

- Sim*, diye yanıtladı Albano. Bacayı tıka-
yan parçaları topladı.

Her hareketinde duvardan kurumlar sö-
külüyor, saçlarına ve omuzlarına yağıyordu.

Bacadan çıktığında Albano'nun üstü, eski zamanlardaki baca temizleyicileri gibi kurum-
la kaplanmıştı.

- Temizlenmek ister misin oğlum, diye sordu kadın.

---

* Evet.

Hoze araya girerek,

– Endişelenmeyin. Biz alıştık. Görüşmek üzere hanımefendi! Faturayı posta kutunuza atarım, dedi.

Albano, başı önde, bu güzel dairede kir pas içinde olmaktan biraz utanmış, Hoze'nin önünde yürüyordu.

– Birbirinizi tanıdığınıza göre Toma'yla beraber beni görmeye gel, dedi Bayan Dina.

Hoze sokağa çıktığında çok soru soran bu kadından kurtulmuş olduğu için rahatlamıştı.

Albano ise kamyonete binmeden önce küçük bir köpek gibi hırıldıyordu.

İmdat

Albano çalar saati avucunun içiyle kapattı ve kalktı. Günlerden cumartesi olduğunu, çalışmadıklarını hatırladı. Hoze sabah uykusunu seviyordu. Çok istemese de tekrar yattı. Kolları boynunun arkasında, pencerenin ardındaki gökyüzü karesini hayranlıkla izliyordu.

Birkaç dakika geçti, yatakta duramadı. Pantolonunu giydi ve çatıya çıktı. Biraz konuşmak için Toma'yı bulmaya karar verdi, pencereye yöneldi. Ama Toma'nın odası boştu.

Yapacak bir şey olmadığından bacanın oraya geldi. Tam sırtını dayadığında yakınma sesini, utangaç miyavlamayı, sanki küçücük bir sesin: "Korkuyorum!" demesini duydu. Döndüğünde yakındaki bacanın iki borusunun arasına sıkışmış, inlemekte olan Klara'yı fark etti. Albano ona yaklaştı ama hareketleri küçük kediyi korkuttu. Boşluğa dikkat etmeden geri çekildi. Ön ayaklarından asılı kalan kedi, miyavlamaktan tükendi.

Albano bir kolunu borunun arkasına do-
ladı. Öbürüyle, kediyi ensesinden yakaladı
ve sıkıştığı yerden çıkarmak için yukarı çekti.
Küçük kedi şimdi çok hızlı çarpan kalbiyle
pençeleri olan yaydan ve kastan başka bir şey
değildi. Albano onu ceketinin içine aldı. Sa-
kinleşen kedi büzüldü. Odasına geri geldi ve
Hoze'yi uyandırmak için aşağı indi.

– Bak çatıda ne buldum!

– Bugün cumartesi Albano, bırak da uyuyayım.

– Bu Klara, Toma'nın büyükannesinin kedisidir.

– Çatıda ne yapıyordun? Giyineyim de ke-
diyi ona geri götürelim.

Albano, korkudan taşlaşmış olan kediyi masanın üstüne, içinde süt olan bir fincan ta-
bağının önüne koydu. Hoze mutfağa geldi ve arkasından kapıyı kapattı. Kedi büzüldü, bakışlarından paniklediği belli oluyordu.

– Haydi, ceketini giy, dedi Hoze. Çabucak gidelim!

Albano kediyi ceketinin içine yerleştirdi ve fermuarı kapattı. Hızlı yürüyen dayısını takip etmek için neredeyse koşmak zorunda kaldı. Birkaç dakika sonra Bayan Dina'nın oturduğu

binaya geldiler. İkinci kata çıkıp zile bastılar.
Kadın biraz çekinerek kapıyı açtı.

Hoze onu sakinleştirmek için,

– Günaydın hanımefendi. Ben dün şömineniz için gelen çatı ustasıyım. Bu sabah yeğenim, bizim binanın çatısında sizin küçük kediyi bulmuş, dedi.

Bayan Dina onları sabahlıkla karşıladığı için özür diledi ve Klara'yı aldı.

– Sizin çatıda mı? İşte! Klara ben fark etmeden kaçmış olmalı. Haydi, içeri gelin, dedi

kadın kapıyı açarak. Gelin, mutfakta bir kahve için. Teşekkür ederim yavrum.

Hoze ve Albano, Bayan Dina'nın peşinden mutfağa gittiler. Kadın oturmalarını rica etti. Sonra Hoze'ye,

- Yani, sizin yeğeniniz mi, diye sordu.
- Evet, bana yardım ediyor.
- Bundan eminim.

Bayan Dina, fincanları ve kahveyi masaya koyarak oturdu.

– Dinleyin Bay Da Silva, o bir çocuk. Çalışmamalı, yaşlılarıyla beraber okula gitmeli, dedi.

– O bana ölen kız kardeşimden yadigâr. Ona kendi oğlum gibi bakacağıma söz verdim. Yani, benimle kalıyor.

– Sizi anlıyorum ama her şey değişiyor...
Günümüzde çocuklar okula gitmeli, gelecekteki iři ne olursa olsun. Böyle düřünmüyor musunuz?

Hoze düřünceliydi.

– Bunu bana daha önce söylediler, diye mırıldandı.

O anda Klara masanın üstüne zıpladı ve konuşmayı böldü. Bayan Dina onu aldı.

– Ama hayır Klara, böyle olmuyor!

Küçük kedi debelenip kurtuldu ve bir sıçrayışla Albano'nun omzuna tutundu.

Klara yaptığından o kadar mutlu olmuştu ki üçü birden kahkahalara boğuldular.

– Kuşkusuz, yavrum, onun tercihi sensin! Eğer dayın seni, Toma’yla aynı okula yazdırırsa onunla gelip beni görebilirsin. Klara da mutlu olur.

Hoze yeğenine döndü. Biraz tereddüt ettikten sonra,

– Okula gitmek ister misin, diye sordu.

– Evet, diye cevapladı Albano ve kedinin burnuna küçük bir öpücük kondurdu.

Nicole Adrienne

1937'de Paris'te doğan Nicole Adrienne, sinematografi dersleri aldıktan sonra bu alanda çalışmıştır. Aynı zamanda kartpostal ressamlığı yapmış ve yetişkinlere yönelik hikâyeler yazmıştır. Daha sonra çocuklar için yazmaya başlayan Adrienne, küçükken Albano gibi çatıya çıkıp dünyaya yukardan bakmayı seviyormuş.

Béatrice Rodriguez

1969'da Amiens'de doğan Béatrice Rodriguez, Strasbourg Süsleme Sanatları Okulundan mezun olduktan sonra bağımsız ressam olarak çalışmaya başladı. Daha çok çocuk kitapları resimliyor. Bir ilkokulda resim öğretmenliği yapmasının yanı sıra çok sayıda roman ve albüm resimlemiştir.

